

РЕШЕНИЕ

№ 42428

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 28.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10682** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Ч., [дата на раждане], гражданин на У., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет.1, офис 1, чрез адв. К. А., срещу Отказ рег. № 5364р-13813 от 30.05.2024 г. на директора на Дирекция "Миграция" - МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Посочва, че е представил валиден трудов договор, който не може да бъде регистриран в НАП без да притежава ЕГН/ЛНЧ, какъвто му е отказан с оспорения акт. По идентични съображения не пребивавал постоянно на заявения адрес. Оспорва твърдението, че е предоставил неверни данни. Визира нарушение на чл.6 от АПК като крайна и несъразмерна мярка предвид българския произход на кандидата и намеренията му да живее и работи в България. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ.

Ответникът началник отдел „Миграция“ – СДВР оспорва жалбата в писмено становище от 10.07.2025 г., чрез юрк. М. Г.. Претендира разnosки и прави възражение по чл.78, ал.5 от ГПК.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че В. Ч., [дата на раждане], гражданин на У., е подал Заявление рег. №

Г-150 от 16.01.2024г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1 т. 1 от ЗЧРБ – като чужденец от български произход.

Докладна записка рег. № 5364р-11811 от 07.05.2024 г. на началник група 01 „КПЧ-СНМ“ при отдел „Миграция“ – СДВР, удостоверява извършена проверка на подаденото заявление с рег. № Г-150 от 16.01.2024г. на адреса на пребиваване в [населено място], ул. ?21-ви век“ № 52, ет.1, ап.1, където чуждият гражданин не е установен. Проведен е разговор с живущ в съседен апартамент, който заявил, че в апартамент № 1 живее Р. К. с двете си деца – момче и момиче. Лицето категорично заявило, че не познава и не е виждал на адреса В. Ч.. Изложеното е дало основание за извод, че представените със заявлението документи относно заявен адрес на пребиваване са съставени с цел единствено и само за получаване на документ за пребиваване в Република България. На посочения от чуждия гражданин адрес на месторабота в [населено място], [улица] била установена жилищна сграда, в която видимо на първия етаж нямало офиси. Били установени двама живущи на паркинга пред сградата, които заявили, че живеят в нея и там не се помещава офис на „ЛЕСИВ 22“ ЕООД. Допълнили, че често служители на МВР посещават сградата за установяване на лица и фирми, които са регистрирани там. Един от апартаментите се отдавал фиктивно от собственика, както на фирми, така и на граждани, но собственикът починал и в момента жилището не се използвало.

Установява се от Докладна записка рег. № 5364р-13159 от 21.05.2024 г. по описа на отдел „ЗМБГ“ – ДМ, че при посещение на 16.05.2024 г. на адреса в [населено място], общ. Столична, обл. С., ул. „21 -ви век“ №52, ет. 1, ап. 1, с цел установяване дали чуждият гражданин В. Ч./V. С., [дата на раждане] в У., пребивава там, същият не бил установен физически. Същото обстоятелства било установено и относно адреса по месторабота в [населено място], [улица]. На 20.05.2024 г. била осъществена среща с лицето, предоставило жилището, а именно Р. П. К. (в [населено място], [улица]), на която било заявено, че чуждите граждани В. Ч. и А. К., обитават и живеят в предоставеното от нея жилище, като същите са я уведомили, че се налага да пътуват в чужбина и след това ще се завърнат в Република България.

От извършените справки за чуждите граждани в АИС- ГК, за периода от 01.01.2020 г. до 20.05.2024 г., било установено следното: гражданинът на У. - В. Ч./V. С., [дата на раждане] в У., е влязъл в Република България на 15.11.2023 г. през ГКПП- Аерогара С., като същият няма регистрирано излизане от България. Последвало е влизане в България на 15.01.2024 г. през ГКПП- Аерогара С. и след три дни престой в България, същият е напуснал страната на 18.01.2024 г. през ГКПП- Аерогара С., като към дата 20.05.2024 г. украинският гражданин няма регистрирано влизане в страната.

Формиран е извод, че чужденците - В. Ч./V. С., [дата на раждане] в У., гражданин на У. и гражданина на Р. Федерация- А. К. /А. К., [дата на раждане] , в Р. Федерация, нямат постоянен адрес на територията на Република България, а представените от същите, документи за осигурено жилище (нотариално заверени декларации от българския гражданин) следва да се считат като средство за формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ.

Издаден е оспореният Отказ рег. № 5364р-13813 от 30.05.2024 г. на директора на Дирекция "Миграция" – МВР, с който на украинския гражданин е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България. Административният орган е констатирал, че към заявлението са приложени изискуемите документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл.35, ал.2 от ППЗЧРБ към момента на постановяването по служебен път не е постъпвало удостоверение за български произход издадено от ИАБЧ.

След извършване на справки чрез средствата за междурегистров обмен „Справка за сключване,

изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател“ в регистрите на НАП, е установено, че приложеният към заявлението трудов договор рег.№ 2/21.12.2023г., сключен между В. Ч. и „ЛЕСИВ 22“ ЕООД ЕИК[ЕИК], не фигурира в регистрите на НАП, с което не са изпълнени условията на чл.11 ал.5 от ППЗЧРБ. Във връзка с осъществяването на контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци на територията на [населено място], в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 о Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и разпоредително писмо на Главни секретар на МВР с рег. № 8121р-22191/18.10.2017г. относно извършване на регулярни проверки по местопребиваването на чужденците, с оглед потвърждаване на декларираните данни относно адреса на пребиваване, е установено, че В. Ч. не пребивава на заявения адрес в [населено място], ул. „21 -ви век“, бл. № 52, ет.1, ап.1. Административният орган е посочил, че адресът е посочван като адрес на пребиваване и от други чужденци, кандидатстващи за разрешаване на право на постоянно пребиваване в Република България. Цитирани са резултатите от проверката на адреса на месторабота на лицето, а именно [населено място], [улица].

Въз основа на резултатите от проверките е формиран извод, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България и да бъде вписан в регистрите на населението В. Ч. е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес, на който не пребивава, следователно, представената, нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване, макар и издържана в юридическо отношение, въвеждало административния орган в заблуждение. Направен е извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адресът да се ползва от чужденеца.

В заключение административният орган е изложил мотиви, че инициирането на процедура за разрешаване на право на постоянно пребиваване в Република България изразява намерението на кандидата за пребиваване да се установи трайно в страната, докато в конкретния случай В. Ч. е влизал еднократно, за тридневен престой на територията на България и не се е установил в страната. Приел е, че не са изпълнени материалноправните предпоставки на чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ, тъй като липсва актуален трудов договор сключен за минимум шест месеца, регистриран в НАП.

Също така, в изпълнение на условията на чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ В. Ч. е заявил адрес, на който реално не пребивава, което се доказвало от извършената проверка, както и от твърденията на установения на място обитател на съседен апартамент, който заявил, че в апартамента на горесцитирания адрес, не пребивават чужденци, а жилището се обитава единствено от жена и двете ѝ деца. Не бил представен нов и реален адрес за пребиваване от лицето, с което да обезпечи изискванията на чл.34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ.

Изложеното е възприето като правно основание по чл. 26, ал.2, във връзка с чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, тъй като не е доказан българският произход на заявителя, както и не са изпълнени изискванията на чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ за актуален трудов договор сключен за шест месеца, респ. по основание 26, ал. 1, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, за отказ предвид обстоятелството, че В. Ч. е предоставил неверни данни относно адреса на пребиваване и адреса на месторабота.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е връчен на адресата на 25.09.2025 г. Жалбата срещу него от 06.10.2025 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е

процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган по чл.23, ал.7 от ЗЧРБ. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна съобразно чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Мотивите на същия следва да се считат за допълнени с мотивите на цитираните в него докладни записки, предвид направеното позоваване на тях и задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът между страните е по приложението на закона.

Органът по контрол на чужденците е мотивирал от правна страна отказа си в основанието по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване в страната, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. За да може административният орган законосъобразно да откаже правото на постоянно пребиваване в една от двете хипотези, разписани в чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, е необходимо в административното производство и впоследствие - пред съда, да бъде безспорно установено, че чужденецът е предоставил документ с невярно съдържание или е декларирал пред органа неверни данни. Следва да се съобрази и обстоятелството, че чуждият гражданин кандидатства за постоянно пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, твърдейки, че е от български произход. В този случай разпоредбата на чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ предвижда, че когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Процедурата е облекчена, доколкото съгласно чл.35, ал.1 от ППЗЧРБ за получаване право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ чужденецът прилага документите по чл. 34, ал. 1, т. 1, 2 и 5, нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване и удостоверение за раждане. Дължим е извод, че когато чужд гражданин кандидатства за пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ и по силата на изричната разпоредба на чл.35, ал.1 от ППЗЧРБ, той не дължи представянето на документи по чл.34, ал.1, т.3 и т.4 от ППЗЧРБ, а именно - доказателства за осигурено жилище и доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата или минималната пенсия за страната.

Приложимата нормативна уредба навежда на извод, че в заявлението си за получаване на право на пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ чуждият гражданин трябва да посочи адрес за пребиваване в РБ и съгласно изискванията на чл.35, ал.1 от ППЗЧРБ - декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване, които изисквания в случая са спазени. Визираната нормативна уредба не изисква чуждият гражданин да пребивава постоянно на посочения в декларацията адрес. Съгласно чл. 35, ал. 1 ППЗЧРБ за предоставяне право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ не е необходимо представяне на

доказателства за осигурено жилище, каквото е изискването на чл. 34, ал. 1, т. 3 от Правилника, а нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване, което изискване в случая е спазено. Според доказателствата от административната преписка в заявлението си кандидатът е посочил адрес за пребиваване в Република България, като същевременно към него е приложена подписана от собственика на имота, декларация за предоставяне на адрес на пребиваване. Нещо повече, при проверката собственичката е заявила, че чедият гражданин само временно не пребивава на адреса, доколкото е в чужбина.

Изложеното навежда на извод, че чужденецът не представя документ с невярно съдържание, нито е декларира пред органа неверни данни. Изводът не се разколебава от установеното по делото обстоятелство, че при извършено еднократно посещение на 16.05.2024 г. от служители на отдел ЗМБГ в Дирекция "Миграция"-МВР, на заявения адрес, украинският гражданин не е намерен на него. В тази връзка следва да се посочи, че приложението на правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предполага неверните данни да са деклариран пред органа или съответно - документът с невярно съдържание да е предоставен от лицето, кандидатстващо за предоставяне на право на пребиваване, а не от трето лице - в случая от подписалата декларацията по чл. 35, ал. 1 ППЗЧРБ собственичка на имота, посочен от чужденеца като адрес за пребиваване в заявлението му за кандидатстване. При това, административният орган не може законосъобразно да извлече извод за декларирането от чужденеца на неверни данни само въз основа на подписана от друго лице декларация. Дължим е извод за недоказаност на основанията за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, поради което същият е материално незаконосъобразен.

В този смисъл е константната съдебна практика – Решение № 9561 от 10.10.2025 г. по адм. д. № 5791/2025 г., IV отд. на ВАС, Решение № № 7552 от 08.07.2025 г. по адм. д. № 11510/2024 г., III отд. на ВАС, Решение № 9196 от 24.07.2024 г. по адм. д. № 7430/2023 г., III отд. на ВАС, Решение № 3832 от 10.04.2025 г. по адм. д. № 841/2025 г., IV отд. на ВАС и други.

Независимо от изложеното е дължимо отхвърляне на оспорването, тъй като по делото се установява неизпълнението на другата, посочена от органа предпоставка, а именно по чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ. За придобиване на право на постоянно пребиваване в облекчената процедура за чужденци от български произход разпоредбата поставя императивно изискване за представяне на регистриран в НАП трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Несподелима е защитната теза на жалбоподателя, че първо следва да получи разрешение за пребиваване, а едва след това да регистрира трудов договор в НАП, тъй като е несъответна на чл.11, ал.5 от ППЗЧРБ. Липсата на регистриран в НАП трудов договор пречатства приложението на облекчения ред.

В заключение, кандидатът не е приложил към заявлението си доказателства за българския си произход. Според легалното определение по пар.1, т.6 от ДР на ЗЧРБ "лице от български произход" е лице, на което поне единият възходящ е българин. Съгласно чл.7 от Закона за наследството (ЗН) ако починалият е оставил само възходящи от втора или по-горна степен, наследяват по равно най-близките от тях по степен. Разпоредбата на чл.8, ал.2 от ЗН предвижда, че когато починалият е оставил само братя и сестри заедно с възходящи във втора или по-горна степен, първите получават две трети от наследството, а възходящите - една трета. Употребените в посочените норми на ЗН изрази „възходящи“ (в множествено число) са указание, че посоченото в приложимото определение изискване „поне единият възходящ да е българин“ следва да се тълкува като един от родителите, т.е. най-близкият възходящ (в единствено число).

Към заявлението е приложено удостоверение за раждане на В. В. Ч., [дата на раждане] , според което родителите му В. В. Ч. и Н. Н. Ч. са украински граждани. Ето защо кандидатът не може да се приеме за лице от „български произход“, поради което

не може да се ползва от облекчения ред по чл.25, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Като е достигнал до идентичен правен извод, административният орган е постановил оспорения акт при правилно приложение на закона.

Не може да се приеме, че с оспорената заповед се засягат в по-голяма степен правата и интересите на чуждия гражданин, тъй като целта на ЗЧРБ е да регулира условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Това следва да се случи по законоустановения ред, който чужденците в страната ни са длъжни да спазват (чл.4 от ЗЧРБ). Не може да се приеме, че е накърнено правото на личен живот на лицето по смисъла на чл.8 от ЕКПЧ, тъй като Конвенцията не гарантира правото на пребиваване или на трудова заетост на индивидите, а напротив – позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл.8, пар.2 от ЕКПЧ). Според съда, в случая намесата попада в тази хипотеза - предвидена е в закона, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната. По тези съображения съдът приема, че не е допуснато нарушение на чл.6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения оспореният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при спазване на закона и в съответствие с неговата цел.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК ответникът има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Ч., [дата на раждане] , гражданин на У., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет.1, офис 1, чрез адв. К. А., срещу Отказ рег. № 5364р-13813 от 30.05.2024 г. на директора на Дирекция "Миграция" - МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА В. Ч., [дата на раждане] , гражданин на У., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, [населено място] 1202, [улица], на основание чл.143, ал.3 от АПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 (двеста) лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: